ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤΟ ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΤΙΝΙ

Η ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ο καθηγητὴς Ρόσσι ἄνοιξε τὸ τετράδιο καὶ διάβασε: «Μάρκους, Προφέκτους ἄιμπουρμπεμ...» Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔννοιωσε τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνη στὸ κεφάλι του. Ἦταν ἀνυπόφορο! Στὴν τρίτη γυμνασίου νὰ κάνουν τέτοια λάθη;... Νὰ βάζουν τὴν αἰτιατικὴ μὲ «ἄμπ»;

Τράβηξε δυὸ κόκκινες κραγιονὲς κάτω ἀπὸ τὸ «οὔρμπεμ», σούφρωσε τὰ φρύδια καὶ χτύπησε μὲ δύναμη τὴ γροθιά του ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Μὲ τὸ χτύπημα, τὸ καλαμάρι τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, τὸ μελάνι πετάχτηκε γύρω καὶ μερικὲς σταγόνες τοῦ λέκιασαν τὸ ἀριστερό του μανίκι. Πιὸ θυμωμένος τώρα ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ ἐκεῖνο ἀτύχημα, ὁ καθηγητὴς κεραυνοβόλησε μὲ μιὰ ματιὰ τὸν κακὸ μαθητή του καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη τρομοκρατῶντας ὅλη τὴν τάξι:

—Πᾶνε χαμένοι ὅλοι οἱ κάποι μου, ὅλος ὁ ὑδρῶτας ποὺ χύνω γιὰ νὰ σᾶς μάθω τὴ λατινικὴ γραμματική!... Χάσαμε ἕνα ὁλόκληρο μῆνα μὲ ἐπαναλήψεις, μαθαίνοντας καὶ ξαναμαθαίνοντας τὰ ἴδια πράγματα!... Καὶ σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τόσους κάπους, ἔρχεσαι ἐσύ, κύριε, καὶ μοῦ γράφεις «ἄμπ οὔρμπεμ» στὴν αἰτιατική!... Κι' ὅμως τὸ εἶπα χίλιες φορές, ἔφερα ἕνα σωρὸ παραδείγματα, διώρθωσα ἕνα σωρὸ θέματα... Τίποτα! 'Εσύ, «ἄμπ οὔρμπεμ»! Σὰν νὰ μὴν εἶχες ἀκούσει ὅτι τὸ «ἄμπ» δὲν συντάσσεται μὲ αἰτιατική!... Αὐτὸ εἶνε ἀφάνταστο!... 'Αφάνταστο!... Δὲν μποροῦμε νὰ ἐξακολουθήσουμε ἔτσι... Εἶσαι ἀδιόρθωτος!... Θὰ μείνης πάλι μεταξεταστέος... Πᾶνε χαμένες ὅλες ἡ θυσίες ποὺ κάνουν γιὰ σένα οἱ γονεῖς σου. Δὲν χωρᾶνε, παιδί μου, τὰ λατινικὰ στὸ ξερὸ κεφάλι σου. Τί μπορῶ πειὰ νὰ κάνω ἐγώ; Τί μπορῶ;... Βαρέθηκα, μὰ τὸ Θεό, νὰ λέω τὰ ἴδια πράγματα!... Δὲν ἀναλαμβάνω πειὰ καμμιὰ εὐθύνη... Θὰ «κολλήσης» πάλι στὴν ἴδια τάξι... Χάνεις ἄδικα τὰ λεπτά σου καὶ τοὺς κάπους σου... Τί τὸ θέλεις τὸ φροντιστήριο; Ἄϊντε, φεύγα καλύτερα! Νά... πάρε τὸ τετράδιό σου, πάρε καὶ τὰ βιβλία σου! 'Εμπρός! Νὰ ἡ πόρτα!...Φεύγα γρήγορα καὶ πὲς στὸν πατέρα σου νὰ περάση τώρα ἀμέσως ἀπὸ ἐδῶ, γιατὶ θέλω νὰ τοῦ μιλήσω...

'Ο μαθητὴς ἔκανε δυὸ δειλὰ βήματα κ' ἔπειτα στάθηκε.

—Τί σοῦ εἶπα; Φεύγα γρήγορα, γάϊδαρε! 'Εμπρός, πήγαινε νὰ φωνάξης τὸν πατέρα σου! Ἄϊντε, γρήγορα! Κουνήσου...

'Ο μαθητὴς ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

—Τί περιμένεις; Σοῦ εἶπα νὰ φύγης. Πήγαινε...

—Δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ μπαμπᾶς μου... Λείπει σὲ ταξεῖδι...

—Τότε ἂς ἔρθη κάποιος ἄλλος ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σου... Εἶνε στὸ σπίτι ἡ μητέρα σου;

—Μάλιστα...

—Πήγαινε λοιπὸν νὰ τὴν φωνάξης... Καὶ γρήγορα μάλιστα! Μὴ χάνεις οὔτε στιγμή...

'Ο κακὸς μαθητὴς μάζεψε τὰ βιβλία του σὰν μουδιασμένος, τοὺς πέρασε ἕνα λάστιχο κ' ἔπειτα ἄνοιξε ἀργὰ τὴν πόρτα κ' ἐβγῆκε σὰν νὰ τὸν ἔσπρωχναν...

* * *

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, στὸ «γραφεῖο» τοῦ «Φροντιστηρίου Ρόσσι» χτύπησε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μιὰ κομψὴ κυρία, ντυμένη μὲ μαῦρα.

Ἦταν ὄμορφη; Τὸ πρόσωπό της δὲν φαινόταν καθαρὰ καθὼς στεκότανε στὴ σκιὰ τοῦ γραφείου. Τὸ ἀνάστημά της ὅμως ἦταν ψηλό, τὸ σῶμα της λεπτοκαμωμένο, ἡ κινήσεις της χαριτωμένες κι' ὅλο εὐγένεια... 'Ο καθηγητὴς Ρόσσι, μόλις τῆς ἔρριξε μιὰ ματιά, κατέβασε δειλὰ τὰ μάτια του καὶ κυττάζοντας τὸ «Μητρῶον», τῆς εἶπε μὲ σοβαρότητα:

—Κυρία μου, σᾶς παρακαλῶ, καθῆσε... Λυποῦμαι πολὺ ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ σᾶς ἐνοχλήσω. Δυστυχῶς ὅμως ὁ γυιός σας εἶνε ἀδιόρθωτος... 'Η συνείδησίς μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὸν κρατήσω περισσότερο στὸ φροντιστήριο... Εἶνε πολὺ ἀμελής!...

—Τὸ ξέρω... τὸ ξέρω —τὸν διέκοψε ἡ κυρία μὲ τὰ μαῦρα, μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη παράπονο, μὰ καὶ μητρικὴ στοργή. Δὲν εἰσαστε ὁ πρῶτος ποὺ μοῦ τὸ λέτε... Αὐτὸ τὸ εὐλογημένο παιδί, δὲν ξέρω ποιανοῦ ἔμοιασε!... Φανταστῆτε, κύριε καθηγητά, ὅτι...

Ἄ, τί περίεργο! 'Εκείνη ἡ φωνή, ἐκεῖνα τὰ χέρια, ἐκεῖνες ἡ κινήσεις!... 'Η ἴδιες! Μὰ ἦταν δυνατό;

'Ο καθηγητὴς Ρόσσι σήκωσε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε στὸ πρόσωπο τὴν κυρία μὲ τὰ μαῦρα. Καὶ τότε μόλις τὴν γνώρισε καὶ πετάχτηκε κοντά της.

—'Εσεῖς;...

'Εκείνη σηκώθηκε ἀπὸ τὸν καναπὲ ταραγμένη καὶ ψιθύρισε:

—Μὰ κ' ἐγὼ σᾶς γνώρισα... 'Αμφέβαλλα ὅμως... Ἔχετε ἀλλάξει τόσο!...

—Τί περίεργο!... ἔκανε ὁλόχαρος ὁ καθηγητὴς Ρόσσι. 'Εσύ, Τζούλια, νὰ εἶσαι ἡ μητέρα τοῦ Σαντρῖνο!..

—Κι' ἐσύ, Παῦλο, γιὰ φαντάσου, νὰ εἶσαι ὁ καθηγητὴς τοῦ Σαντρῖνο!...

—Καὶ πῶς ἐδῶ;

—'Ο ἄνδρας μου ἔχει χτήματα ἐδῶ πέρα κι' ἤρθαμε νὰ περάσουμε τὸ καλοκαῖρι...

—Κι' ἐσύ;...

—'Εγώ; 'Απλούστατα: διδάσκω στὸ γυμνάσιο...

—Ἄ, τί σύμπτωσις, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια! Τὸ περιμένες αὐτό, Παῦλο;...

—Τζούλια, ἂν ἤξερες πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος!... Ἂν ἤξερες τί μοῦ θυμίζεις!...

—Δὲν μὲ ξέχασες λοιπόν; ἔκανε ἡ Τζούλια, ξεσπῶντας σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

—Σιγώτερα, μὴ γελᾶς τόσο δυνατά.. ψιθύρισε δειλὰ ὁ καθηγητὴς Ρόσσι. Εἶνε δίπλα ἡ γυναῖκα μου... Μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούση...

—Ἄ, παντρεύτηκες κι' ἐσύ;

'Ο Παῦλος ἄνοιξε τὰ χέρια του κι' ἀναστέναξε βαρειά:

—Ἂς μὴ μιλᾶμε γι' αὐτὰ τὰ θλιβερὰ πράγματα, τῆς εἶπε. Ἔλα κάθησε ἐδῶ στὸν καναπέ, κοντά μου... Στάσου νὰ σὲ δῶ καλύτερα... Ξέρεις; Ἔγινες πιὸ ὄμορφη κι' ἔχεις πάντα αὐτὸ τὸ γλυκὸ λακκάκι κοντὰ στὰ χείλη!... Καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά ποὺ ἔπεφταν σὲ μπούκλες ἀπὸ τὸ κατεβάλλο; Θυμᾶσαι; Μοῦ ἄρεσε νὰ παίζω μὲ τὰ μαλλιά σου, κι' ἐσὺ κάθε φορὰ θύμωνες καὶ μὲ χτυποῦσες στὸ χέρι... Μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω πάλι ἐκείνη τὴν χαριτωμένη κίνησι τοῦ χεριοῦ σου γιὰ νὰ τὰ ξαναφτιάξης... Ἄ, Τζούλια, δὲν εἶνε ἀλήθεια πὼς ἔχουν περάσει τόσα χρόνια!... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἦταν χτὲς ποὺ γνωριστήκαμε. Θυμᾶσαι;... Εἴχαμε γνωριστεῖ σ' ἕνα χορό.

—Ἤσουν τόσο εὐγενικός, Παῦλο... Μοῦ ζήτησες τόσο δειλὰ τὸ πρῶτο ραντεβού μας...

—Σοῦ εἶπα: «Αὔριο στὶς ἑπτά, κάτω ἀπὸ τὸ ρολόϊ τοῦ σταθμοῦ». Καὶ ξέρεις; Φοβήθηκα τὰ ἴδια μου τὰ λόγια!...

—Κι' ἐγὼ ἦρθα!... Κάναμε ἕνα μεγάλο περίπατο... Θυμᾶσαι; Φάγαμε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν ἐξοχή, κι' ἀπὸ τότε βλεπόμαστε κάθε ἡμέρα...

—Τί ὄμορφα περνούσαμε! Τί τρέλλες ποὺ κάναμε!...

—Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴ φορὰ ποὺ δειπνήσαμε τὰ μεσάνυχτα, στὸ ἑστιατόριο τῆς ὁδοῦ Κάρλο 'Αλμπέρτο καὶ πού...

'Εκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὸ γραφεῖο ἡ γυναῖκα τοῦ καθηγητοῦ. Ἦταν μιὰ χοντρὴ νοικοκυρά, δίχως καμμιὰ χάρι καὶ δίχως καμμιὰ ὀμορφιά. Στὰ μάτια της ἔλαμπε πάντα μιὰ κρυφὴ κακία... 'Η Τζούλια κι' ὁ Παῦλος σάστασαν. 'Εκεῖνος ἄρχισε νὰ παίζη νευρικὰ τὰ δάχτυλά του στὸ βελοῦδο τοῦ καναπέ. 'Εκείνη κύτταξε τὰ νύχια της...

—Λοιπόν, κύριε καθηγητά, τοῦ εἶπε στὸ τέλος ἡ Τζούλια καθὼς σηκωνόταν, σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸν βοηθήσετε ὅσο μπορεῖτε... Εἶνε τόσο ζωηρός! Οὔτε κι' ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τί νὰ τοῦ κάνουμε...

—Μείνετε ἥσυχη, τῆς εἶπε ὁ καθηγητὴς Ρόσσι ἀναστενάζοντας. Θὰ κάνω ὅ,τι εἶνε δυνατό...

—Χαίρετε, κύριε καθηγητά...

—Χαίρετε, κυρία...

'Ο Παῦλος, τρέμοντας ἀκόμη ἀπὸ τὴν συγκίνησί του, σωριάστηκε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του κι' ἔπιασε μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ κεφάλι του. 'Η γυναῖκα του, ἀφοῦ τὸν κατασκάπτευσε, ὅπως πάντα, εἶχε φύγει... 'Ο Παῦλος ἔννοιωθε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήση τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ ξεχείλιζε μέσα του. Τοῦ φαινόταν ὅτι εἶχε μεθύσει μὲ σαμπάνια!... 'Ο λαιμός του ἦταν στεγνὸς καὶ κάτι, σὰν ἕνας κόμπος, τὸν ἔπνιγε.

—Παῦλο... τοῦ φώναξε ἀπὸ τὴν κουζίνα ἡ γυναῖκα του.

'Εκεῖνος ἄκουσε τὴ φωνή της σὰν σὲ ὄνειρο, μὰ δὲν τῆς ἀπάντησε.

—Παῦλο! Δὲν ἀκοῦς λοιπόν;... ξαναφώναξε ἡ γυναῖκα του καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε στὴν πόρτα τοῦ γραφείου μὲ τὰ χέρια στὴ μέση.

—Τί θέλεις; τὴ ρώτησε θυμωμένος. Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ μὲ ζαλίζης ὅταν διορθώνω τὰ «γραπτά»;

—Νὰ μὴ σὲ ζαλίζω! Δὲν εἶσαι καλά!... Δὲν ξέρεις λοιπὸν ὅτι ἡ ὑπηρέτρια κατήντησε πειὰ ἀνυπόφορη; Τὴν ἔστειλα ἀπὸ τὶς δύο ἡ ὥρα ν' ἀλλάξη στοῦ Στεφανέλλι ἐκεῖνο τὸ κόκκινο ἀμπαζοῦρ ποὺ πήραμε χτὲς κι' ἀκόμη δὲ γύρισε... Εἶμαι λοιπὸν ὑποχρεωμένη νὰ μα-

—Σιγώτερα, μὴ μιλᾶς τόσο δυνατά!...

γειρέψω ἐγώ.

—Κι' ὕστερα;

—Γί ὕστερα· Πρέπει νὰ τὴν διώξουμε.

—Διῶξε την. Φεῦγα κι' ἐσύ, ἂν θέλεις, μαζύ της. Ἄφησέ με ὅμως στὴν ἡσυχία μου. Ἄφησέ με νὰ κάνω τὴ δουλειά μου.

Κι' ὁ Παῦλος ξανάσκυψε στὰ «γραφτὰ» κι' ἔκανε τάχα ὅτι τὰ διόρθωνε.

—Μὰ δὲν μοῦ λές, θέλεις νὰ φᾶς ἀτόψε; τὸν ρώτησε μὲ κακία ἡ γυναῖκα του.

—Τί λόγια εἶνε αὐτά! Ἄφησέ με ἥσυχο...

—Ἂν θέλεις νὰ φᾶμε, πρέπει νὰ ψωνίσης!...

—Νὰ ψωνίσω;

—Μήπως θέλεις νὰ πάω ἐγώ; Ὁρίστε: πάρε τὸ καπέλλο σου καὶ πήγαινε μιὰ στιγμή... Μὰ τί βλέπω; Κι' ἄλλες μελανιὲς πάλι στὸ σακάκι σου; Μὰ δὲν προσέχεις λοιπόν; Δὲν προσέχεις;... Γιὰ νὰ δοῦμε... Θὰ καθαρίση ἄραγε μὲ μπενζίνα;... Περίμενε μιὰ στιγμὴ νὰ φέρω τὴ μποτίλλια... Δὲν ἔχει πειά... Σάθηκε...

—Μὰ δὲν φαντάζεσαι λοιπὸν τὰ χάλια μου νὰ γυρίζω ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ μιὰ μποτίλλια στὸ ἕνα χέρι καὶ στ' ἄλλο μὲ τὸ ρύζι σου καὶ μὲ τὸ βούτυρό σου; Εἶνε καμικό! Αὐτὸ εἶνε γελοῖο γιὰ μένα!...

—Πάρε τὴ μποτίλλια, ὅπως σοῦ λέω, κι' ἄφησε τὶς ἀνοησίες!... Ὁ καθηγητὴς Λαέρτι εἶνε γελοῖος, ποὺ κάνει τὰ ψώνια τῆς γυναίκας του; Καὶ νὰ ἦταν μόνο αὐτό! Μαγειρεύει κι' ὁ ἴδιος! Αὐτὸς ψήνει τὸν καφὲ τὸ πρωΐ... Καὶ δὲν εἶνε καθηγητής; Στὸ Λύκειο; Τῆς φιλοσοφίας;...

Ἔστρωξε τὸν Παῦλο ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ τοῦ ξαναεῖπε:

—Κύτταξε νὰ εἶνε καλὸ τὸ ρύζι... Κατάλαβες;

Ὁ καθηγητὴς Ρόσσι κατέβηκε σὰν μεθυσμένος τὶς σκάλες καὶ βγῆκε στὸ δρόμο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μτροστὰ στὰ μάτια του πέρασε μιὰ ἀγγελικὴ μορφή, μὲ ξανθὰ μαλλιά, μὲ γελαστὰ μάτια, μὲ κάκκινα χείλη... Ἔπειτα ὅμως κάθηκε μέσα σὲ μιὰ θαμπὴ ὁμίχλη, σκοῦρα, βαρειά, μονότονη σὰν τὴ ζωή του... Ἡ καρδιά του, ποὺ εἶχε ξεχειλίσει ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ἀπὸ τὴν εὐτυχία, πονοῦσε τώρα σὰν νὰ εἶχε ματώσει.

Εἶχαν περάσει πειὰ γιὰ πάντα κι' ἡ τρέλλες καὶ τὰ φιλιὰ κι' οἱ εὐτυχισμένοι ἔρωτες!... Βρισκότανε τώρα σὲ μιὰ μαρτυρικὴ κόλασι δίχως νὰ ἔχη τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ ξεφύγη ἀπὸ ἐκεῖ μέσα καμμιὰ ἡμέρα...

Καθὼς λοιπὸν προχωροῦσε, ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζουν ἀπὸ τὸ παράθυρο:

—Ψίτ... ψίτ... Μὴ ξεχάσης τὴν μπενζίνα. Κατάλαβες;...

Ἦταν ἡ γυναῖκα του. Ὁ καθηγητὴς Ρόσσι σκούπισε κρυφὰ ἕνα δάκρυ καὶ χάθηκε στὸ βάθος τῆς δενδροστοιχίας.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΒΑΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

Δὲν ὑπάρχει πειὰ ἀνάγκη ἀπὸ λογομαχίες καὶ ἀτελείωτες συζητήσεις, γιὰ ν' ἀποδειχθῆ πόσο βαρύνει ἡ γνώμη ἑνὸς ἀνθρώπου. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ τὸ ἔλυσε ὁ Ἰταλὸς καθηγητὴς τῆς φυσιολογίας Μόσσι μὲ μιὰ πρωτότυπη ζυγαριὰ δικῆς του ἐφευρέσεως, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ζυγίση τὶς σκέψεις τῶν ἀνθρώπων.

Στὸν ἕνα δίσκο τῆς ζυγαριᾶς αὐτῆς ἀκουμπάει τὸ κεφάλι του ὁ ὑπὸ νοημετρικὴν ἐξέτασιν ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, φυσικά, πρέπει νὰν αι ξαπλωμένος καὶ τελείως ἀκίνητος. Κατόπιν τοῦ ὑποβάλλουν διάφορα ἐρωτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ σκεφθῆ, ἢ προβλήματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λύση διανοητικῶς. Δεδομένου λοιπὸν ὅτι κάθε διανοητικὴ ἐργασία προκαλεῖ συσσώρευσιν αἵματος στὸν ἐγκέφαλο, παρατηρεῖται ὅτι, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐντατικῆς λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου, κατεβαίνει ὁ δίσκος, ἐπάνω στὸν ὁποῖον στηρίζεται τὸ κεφάλι. Ἔτσι σταθμίζεται ἡ βαρύτης τῆς σκέψεως κάθε ἀνθρώπου.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΔΕ ΚΟΚ

—Ἡ ὑπερηφάνεια ρίχνει μεγάλη σκιὰ στὰ προτερήματά μας. Τὰ κρύβει, ἀντὶ νὰ τὰ ἀποκαλύπτη.

—Ἡ τρυφερὴ καρδιὰ τῶν εἴκοσι ἐτῶν αἰσθάνεται πάντοτε ἀνικανοποίητη τὴν ἀνάγκη τοῦ ἔρωτος. Καὶ μέσα στὸ στρόβιλο τῆς ἡδονῆς ἀκόμα αἰσθάνεται ἕνα κενόν, μιὰ πέσει μυστική, τῆς ὁποίας τὸ αἴτιο εἶνε ἀνεξήγητο.

—Ὄνειρα γλυκὰ τῶν ἐραστῶν!... Ἀφίνετε στὴν ψυχή μας μιὰ γλύκα πρωτογνώριστη. Κι' ἐνῶ τὰ ἄλλα πάθη μας συνταράσσουν τὶς αἰσθήσεις μας καὶ καταβάλλουν τὴ διάνοιά μας, ἐσεῖς, ὦ ἐρωτικὰ ὄνειρα, ἀτενάντιας, μᾶς ἀνακουφίζετε καὶ μᾶς ξεκουράζετε ἀπὸ τοὺς μόχθους τῆς ζωῆς.

—Ὅταν ὁ ἐραστὴς πληροφορηθῆ ὅτι ἀνταγαπᾶται, δὲν σκέφτεται παρὰ μονάχα τὸν ἑαυτόν του.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΕΚΣΤΑΣΗ

(Τῆς κομήσσης ντὲ Νοάϊγ)

Ὁ οὐρανός, μιὰν ἄτειρη γιορτὴ ποὺ σὲ ξαφνιάζει
Στοῦ ἥλιοῦ τ' ἀχτιδοβόλημα τὴν κεφαλὴ ἔχω δώσει,
κι' εἶμαι μέσ' στὸ γαλάζιο του, φιλὶ ποὺ λαχανιάζει,
καὶ πάνω καὶ ρουφῶ, ρουφῶ, καὶ τρέμω μὴν τελειώσει
ὁ αἰθέρας τῆς ζωῆς αὐτός, ποὺ στὴν καρδιά μου μπαίνει,
γιατὶ ἡ χαρά μου εἶν' ἄτιμητη καὶ τῆς Ὑζάλδης νοιώθω
τὸν τρόμο, ποὺ ἀπ' ἀναμονὴ κι' ἔρωτα μεθυσμένη,
καλοῦσε τὸν καλόνε της μέσ' στὴ νυχτιά, μὲ πόθο!

(Ἀνέκδοτο)

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Τοῦ JEAN MOREAS)

Καπνέ, τοῦ αἰθέρα σύντροφε, ποὺ πᾶς στὰ ὕψη ὀκνά,
κάπως σοῦ μοιάζω ἐγώ.
Βαστᾶ ἡ ζωή σου μιὰ στιγμή, σβύνει ἡ δική μου πειά,
μὰ βγαίνουμ' ἀπ' τὴ φωτιὰ κι' οἱ δυό.
Δῶ κάτου ὁ κόσμος γιὰ νὰ ζῆ, τὰ γόνατά του ἂς λυώνει,
στάχτη γιὰ νὰ μαζώνη.
Ἐμεῖς πειὰ ξέγνοιαστοι, χωρὶς ποτὲ νὰ κατεβοῦμε,
ἂς ἐξαφανιστοῦμε!

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Τοῦ JEAN MOREAS)

Λοιπόν, θ' ἀνθίστε, πρόσχαροι ἀνθόκηποι, ξανά!
Νά! κλωνογέρνουν τοξοτά, καὶ μὲ τὸ θρόϊσμά των,
τὰ δέντρα, φύλαχες πιστοὶ τῶν θλιβερῶν μνημάτων,
πέρα τὰ κοιμητήρια γιομίζουν, τὰ παληά.
Δέντρα! πρασινοντυσετε τὰ δυνατά κλαριά σας!
τότε ποὺ θάρθη ἡ μισητὴ κι' ἄγρια νοτιά μ' ὁρμή,
θὰ πάρη τὸ χρυσάφι της ἀπ' τὰ νεκροφύλλά σας,
γιὰ νὰ μπορέση πιὸ μορφη καὶ κείνη νὰ γενῆ.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

(Τοῦ HENRIE DE REGNIER)

Γιὰ νάν' ἡ αὐγούλα πάντοτε στὶς σκέψες μου, γλυκειά,
ἡ νειότη μου ἀκολούθησε στοὺς δρόμους της, ἐσένα·
καὶ κράτησε ἀπ' τὰ πρωϊνά κεῖνα τὰ περασμένα,
μόνο τὸ χαμογέλιο σου στὰ ρόδα τ' αὐγινά.
Γιὰ νάν' ἡ ὥρα πάντοτε δική μας κι' ἡ στιγμή,
σὲ μιὰ κλεψύδραν ὅλες μας τὶς μέρες ἔχω βάνει·
ἔτσι ἡ καρδιά μας καὶ τῶν δυό, ποτὲ δὲ θὰ ξεχάνη,
τοῦ ἔρωτά μας τὴ χρυσῆν ἀμμιόσκονη, ποὺ ροεῖ.
Γιὰ νάν' τὰ βράδυα πάντοτε γιὰ μᾶς γλυκά, δροσάτα,
στὸ δάσος, σὰ σκοτείνιαζε, βάδιζα στὸ πλευρό σου·
ἔτσι τὸ ρόδο ποὺ ἄνοιξε ἀπ' τὸ χαμόγελό σου,
ἀκόμα τὸ μυρίζουμε, κι' ἂς διάβηκαν τὰ νειάτα!

(Ἀνέκδοτες μεταφράσεις τοῦ κ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ)

Ο ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ

(Ἀπ' τὴν Ἰνδικὴ «Πουράνα»)

Ὅσο σ' ἀχάριστο ἄνθρωπον εὐεργεσία κι' ἂν κάνης
τὸν κόπο καὶ τὰ λόγια σου ἀδίκως μόνο χάνεις.
Ποτὲ δὲν ξέρει αὐτὸς τὸ τί σημαίνει εὐγνωμοσύνη.
Μοιάζει καθὼς τὴν ἔρημο ποὺ τὴ δροσούλα πίνει
καὶ σὰν χορτάση τὸ νερὸ μὲ χείλη διψασμένα,
ἀφίνει τὰ χορτάρια της νὰ πέσουν μαραμένα.
Ξερή, στεγνὴ εἶν' ἡ ἔρημος, μὰ πιὸ στεγνή, στ' ἀλήθεια,
εἶνε τ' ἀχάριστου ἡ καρδιὰ σὲ μαραμένα στήθια.

ΑΟΓΙΑ

(Τοῦ ΣΑΑΔΗ)

Μὴν καρτερᾶς τριαντάφυλλα νὰ βγοῦν στὸ σάπιο τὸ νερὸ
καὶ μὴ σκορπᾶς τοὺς σπόρους σου καὶ χάνεις κόπο καὶ καιρό.
Ἔτσι μὴν δείχνεις στὸν κακὸ σημάδια καλωσύνης
γιατὶ τὴν κλέβεις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ τὴν δίνεις.
Ὁ ἕνας ἀργὰ καὶ δύσκολα τὸ βιός του τὸ μαζεύει
κι' ὁ ἄλλος γοργὰ κι' ἀκούραστα τὸ παίρνει καὶ ξοδεύει.
Ἂν θὲς γιὰ νάχης πάντοτε δική σου τὴν καρδιά (σου,
σφάλα γερὰ τὰ μάτια σου καὶ σβύσε τὴ ματιά σου.
Τὰ πλούτη πρέπει τῆς ζωῆς νάν' οἱ αἰώνιοι σκλάβοι (σου
κι' ὄχι ἡ ζωή, σκλάβα δετή, τὰ πλούτη της νὰ (βάθη.

(Μετάφρ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ)